

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ДВЕ ПРАИЗВЕДБЕ, ПРЕМИЈЕРЕ, ОБНОВЕ, ЛУБИЛЕЈ

Од Чуда до Доријана Греја

После веома успешне премијере драме Љубомира Симовића „Чудо у Шаргану“, у режији Егона Савина, вечерас, 28. фебруара 2015. љубитељи опере имају ретку прилику да уживају у праизведби дела савременог домаћег аутора. Реч је о светској премијери опере „Меланхолични снови грофа Саве Владиславића“, композитора Светислава Божића који је и аутор либрета (коришћена поезија Милоша Црњанског, Јована Дучића, Момчила Настасијевића, Дејана Медаковића, и фрагменти драме „Никола Тесла“ Милоша Црњанског). Диригује маестро Ђорђе Павловић, редитељ је Александар Николић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Катарина Грчић Николић, кореограф Александар Илић, а видео продукцију потписује Петар Ан-

тоновић. Насловну басовску ролу тумачи Иван Томашев, сопранске улоге (Муза,

Голубица, Елен) ће на премијери тумачити Сања Керкез, мецосопранске

улоге Анђела искушења и Владарке – Јадранка Јовановић, лик Николе Тесле ће донети баритон Марко Калајановић, док у осталим ролама наступају Ненад

Чича (Тесла, Владар), Игор Матвејев (Меланцић), Слободан Живковић (Буде), Богдан Иричанин (Дечак владар, Дечак Тесла), Иван Пивко (Принц,

Дечак Никола), Франческа Пивко (Принцеза, Кајање). Изузетно значајну улогу у овом остварењу има Хор Опере, а према идеји редитеља и кореографа, прва поставка овог, у драматуршком смислу изузетно

отвореног дела, велики значај даје плесним сегментима, у којим на премијери наступају Ивана Козомара Дудуковић (Девотка), Тијана Шебез (Визија), Милош Маријан (Пан), Инес Марковић, Дрина Пешић, Ива Игњатовић (Суђаје). У представи учествују Оркестар Опере и ансамбл Балета.

(наставка на стр. 2 и 3)

ПОЗОРИШНЕ вечерње **НОВИНЕ** **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

НУШИЋ РАДМИЛИ ЖИВКОВИЋ

Првакиња Дrame Народног позоришта у Београду Радмила Живковић је 26. добитница „Нушићеве награде за животно дело глумцу-комичару“, коју додељује Фестивал „Нушићеве дани“ у Смедереву – одлучио је жири у саставу: глумица Светлана Бојковић (председница), професор емеритус Светозар Рапајић и професорка књижевности из

Смедерева мр Татјана Лазаревић Милошевић. Награда ће бити уручена на предстојећим, 32. Нушићевим данима који ће у селекцији драмског писца и редитеља Братислава Петковића бити одржани од 16. до 25. априла у Центру за културу Смедерево.

М. Б.

БИЗАРНО – ПЕТ НАГРАДА

На Фестивалу праизведби у Алексинцу, одржаном од 17. до 21. фебруара, представа „Бизарно“ Жељка Хубача, у режији Снежане Тришић, освојила је пет од укупно девет признања. Једногласном одлуком жирија којим је председавао театролог Миливоје Млађеновић, а чланови су били глумац Томислав Трифуновић и преводилац Зоран Шакотић, одлучено је да се Жељку Хубачу додели Награда за најбољи драмски текст, Снежани Тришић Награда за најбољу режију, Игор Ђорђевић је проглашен за најбољег глумца Фестивала, а Сузана Лукић је добила Специјалну награду. Према гласовима публике, „Бизарно“ је најбоља представа на овогодишњем Фестивалу.

М. Б.

ХОТЕЛ КОСОВО

Народно позориште из Приштине са седиштем у Грачаници, Српска драма, приказало је комад „Хотел Косово“ аутора и редитеља Ненада Тодоровића 13. фебруара на Великој сцени. У пуном гледалишту био је и први тенисер света, Новак Ђоковић, са породицом, који је после представе са Дејаном Савићем, в.д. управника Народног позоришта, разговарао о могућностима сарадње Фондације „Ђоковић“ и Националног театра.

Р. П. Н.

САРАДЊА СА ХНК

Упета, 13. фебруара у најављену посету Народном позоришту дошао је амбасадор Републике Хрватске у Београду, њ.е. г. Гордан Маркотић, иначе велики љубитељ и зналац позоришне уметности и редовни посетилац представе нашег националног театра. Том приликом, у разговору са в.д. управника Народног позоришта Дејаном Савићем дошло је до конкретизације идеје о обнављању сарадње између два водећа државна позоришта. Маестро Никша Бареза, директор Опере ХНК, радо је прихватио предлог и прва размена уметника се очекује већ у току ове сезоне.

Р. П. Н.

ПРОКЛЕТА АВЛИЈА У САРАЈЕВУ

Плесна представа „Проклета авлија“, по истоименом роману Ива Андрића, у режији Небојше Брадића и копродукцији Националне фондације за уметничку игру, Народног позоришта у Београду и Фестивала

„Град театр Будва“, изведена је у среду 11. фебруара са великим успехом на 31. фестивалу „Сарајевска зима“. У препуној сали Народног позоришта у Сарајеву, били су и представници амбасада Црне Горе, Француске и Бразила, као и делегација Амбасаде Србије, на челу са амбасадором Станимиром Вукићевићем.

М. Б.

ТРИ ПИТАЊА ЗА | АЛЕКСАНДРА ГАЈИНА, ДИРЕКТОРА ДРАМЕ СНП-а

На ползу уметности

Већ неколико месеци, тачније од почетка актуелне сезоне, Народно позориште у Београду и Српско народно позориште из Новог Сада, на основу Протокола о сарадњи између ове две кровне театарске институције српске културе, размењују представе са редовног репертоара. Овај потез, већ у самом старту, задобио је у оба града поверење и подршку не само гледалаца, већ и комплетне културне јавности. Уз управнике ових кућа, Дејана Савића и Александра Милосављевића, те в.д. директора Дrame Народног позоришта Жељка Хубача, један од иницијатора ове идеје, чија се реализација обострано и веома успешно одвија једном месечно, јесте и глумац и директор Дrame СНП-а, Александар Гајин.

У којој мери сте задовољни досадашњом сарадњом са Драмом Народног позоришта у Београду и шта би требало урадити да се она, ако је могуће, и побољша?

Кад смо започињали ову размену представа, питали смо се да ли је могуће да у току тако дуге историје, никада није дошло до неке снажније и континуиране сарадње? Можемо само нагађати да ли је то продукт сујета и суревњивости људи који су водили те институције кроз историју?! Има ли ишта природније, него да две куће, које имају тај тешко стечени национални префикс, сарађују на ползу уметности и народа?

Какви су планови у наставку сезоне и које представе, када је у питању њихова размена, могу да очекују београдска и новосадска публика?

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Опера после дуге паузе на репертоар враћа три наслова – Доницетијев „Љубавни напиток“ 14. марта, Вердијевог „Атилу“ 25. марта и Штраусовог „Слепог миша“ 1. априла. Љубитеље оперске уметности свакако ће обрадовати и освежење у омиљеном делу Ђоакина Росинија „Севилски берберин“ – 21. марта први пут у улогама Розине и Фигара наступају Невена и Драгутин Матић.

Непосредно после изузетно успешне премијере комада „Чудо у Шаргану“ Љубомира Симоновића у режији Егона Савина која је на Великој сцени Народног позоришта била у петак, 20. фебруара, и великог јубилеја „Велике драме“ Синише Ковачевића која је усле-

ци, на којој је презентован Протокол о сарадњи, поменута је и могућност копродукције између два театра. Да ли је и колико реално да се то и догоди у некој блиској будућности?

Уколико останемо само на размени представа, јесмо нешто учинили, али не много. Наставак сарадње мора подразумевати заједничку продукцију. У ансамблу Народног позоришта, по некој мојој процени, има бар десетак уметника који су завршили новосадску Академију уметности. Познанства и везе наших ансамбала су јаке и блиске, и то морамо искористити. Неки глумци из Народног позоришта, попут Предрага Ејдуса, чести су гости у нашим представама... Све то морамо искористити. Треба ло би, заједнички, наступити према Министарству културе Републике Србије и Покрајине Војводине, и аплицирати за средства. Наше позориште има добра искуства са копродукцијама, са Народним позориштем „Тоша Јовановић“ из Зрењанина и „Ulysses“ из Хрватске. У међувремену, већ припремамо сарадњу са Зрењанином и Новосадским позориштем. Те сарадње су нам се показале као могуће и успешне, а у постојећим временима беспарице, биће и неопходне. Уколико бих могао да бирам, волео бих да наш заједнички пројекат, између Народног позоришта у Београду и Српског народног позоришта, режира ваш кућни редитељ Јагош Марковић.

Господин Хубач и моја маленкост, на основу личног искуства, учинили смо мали корак, стидљиво и опрезно, надајући се да се све неће завршити на једнократној размени представа. За сада размењујемо представе једном месечно и та размена, полако, показује извесни континуитет. Ето нас, убрзо, код вас, са представом „Оставите поруку“ у режији Виде Огњеновић, и ваше представе „Зли дуси“ у режији Тање Мандић Ригонат, код нас. То ће бити пето гостовање, и ако до краја сезоне остваримо још које, то је већ, признаћете, мали континуитет.

На конференцији за новинаре, одржаној пре неколико месе-

■ Микојан Безбрадица ■

Сексуалне неурозе наших родитеља

дила две вечери касније (више на стр. 3 и 4), публика ће од вечерас,

28. фебруара 2015, поново моћи да ужива у представи „Сексуалне

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ ПОПОВИЋЕВЕ „БЕЛЕ КАФЕ“

Велики изазов

Прва читаћа проба за представу „Бела кафа“, по тексту Александра Аце Поповића и у режији Милана Нешковића, одржана је 12. фебруара. Премијера је планирана за другу половину априла на Сцени „Раша Плаовић“, а улоге тумаче Бранко Видаковић (Момчило Јабучило), Олга Одановић (Мајка Јања), Павле Јеринић (Дели Јова), Вања Ејдус

(Црква Ружица), Ненад Стојменовић (Срђа Злопоглеђа) и Нада Шаргин (Зора Шишарка).

Уметничку екипу представе поздравио је в.д. директора Дrame Жељко Хубач, који је казао да му је веома драго што ће се Александар Поповић, после паузе од 20 година, поново играти у Народном позоришту. „Моја жеља је била да га вратимо овде, на сцену Националног театра, јер сматрам да му је ту одувек било место и да ће бити и убудуће. Мислим да смо у уметничком смислу учинили све да адекватно одговоримо на тај изазов“, рекао је Хубач.

Говорећи о актуелности овог комада, написаног 1990. године, (радња се дешава у периоду из-

међу 1941. и средине шездесетих година прошлог века), драматург Молина Удовички Фотез је приметила да све те теме којима се Поповић бавио „суштински врло стоје и дан данас. Једна од битних тема која се, у међувремену,

имају. Јунаци комада су, упркос свему, опстали не само као појединци, већ и као породица“, додала је она.

Нешковић је најавио да ће „Бела кафа“, за коју је рекао да је једна од три најбоље драме написане на српском језику, у његовој режији бити „лишена сваког ситног реализма у игри... То је пут којим би требало да радимо ову представу. Дакле, кроз

сценску машту, без тог ситног сценског реализма који подразумева столове, столице, столњаке, храну... Свега тога апсолутно морамо да се лишимо и да правимо једну маштовиту инсценирају ове породице која је потпуно ненормална, што значи да таква мора да буде и представа“, рекао је Нешковић, који је прошле године, на истој сцени, успешно режирао комад Момчила Настасијевића „Код Вечите славине“. Он је оценио да је веома тешко прецизно дефинисати жанровску одредницу „Беле кафе“ и напоменуо, кроз смех, да би то, отприлике, могло да буде „у ствари, оно што се добије када водвиљ има секс са грађанском драмом“.

■ М. Безбрадица ■

Поред редитеља Милана Нешковића и драматурга Молине Удовички Фотез, ауторски тим представе чине сценограф Весна Поповић, костимограф Марина Вукасовић Меденица, композитор Ања Ђорђевић, те Радован Кнежевић и Татјана Поповић који су задужени за сценски говор и сценски покрет.

још више изоштрила је аморалност ликова, као менталитетска особина. Дакле, не неморал, већ аморалност. Такође, веома је значајан и тај ‘елан витал’ који они

неурозе наших родитеља“. Комад Лукаса Берфуса који је на Сцену „Раша Плаовић“ својевремено поставила Тања Мандић Ригонат, враћа се на репертоар са чак четири нова глумца: Бранком Цвејићем у улози Дориног доктора, Вањом Милачић и Зораном Ћосићем у улогама Дориних родитеља и Бојаном Кривокапићем који тумачи улогу Дориног шефа. Као и на премијери која је била 30. априла 2008, главни лик, Дору, тумачи Вања Ејдус, улогу Финог господина игра Игор Ђорђевић, а Добрила Стојнић лик Жене, шефове мајке. Да подсетимо, комад се игра у преводу Бојане Денић, драматург је била Маја Пелевић, сценограф Алексан-

дар Денић, костимограф Милена Јефтић Ничева Костић, сценски говор је поставила Љиљана Мркић Поповић, сценски покрет Дамјан Кецојевић, избор музике је потписала редитељка Мандић Ригонат, а дизајн сценског звука Зоран Јерковић. Поред поменутих, улоге су тумачили Душанка Стојановић Глид (Дорина мајка), Слободан Бештић (Дорин отац), Милош Ђорђевић (Дорин шеф) и Миодраг Кривокапић (Дорин доктор). Те, 2008. године, представа је проглашена за најбољу у сезони 2007/08, а Вања Ејдус је за ову креацију добила Награду Народного позоришта. Једно време, лик Доре је тумачила Нада Шаргин. Занимљиво је да ће ово

бити први наступ Бранка Цвејића на сцени Националног театра, на којој је, може се рећи, одрастао уз оца, оперског првака Жарка Цвејића.

И поклонике балетске уметности чека пријатно изненађење. После великог успеха представе „Доктор Цекил и мистер Хајд“, кореограф Владимир Логунов припрема балетску верзију још једног култног наслова из области књижевности. Овог пута, реч је о делу Оскара Вајлда „Слика Доријана Греја“, чија светска премијера се најављује за 30. март, а о чему ће Позоришне новине донети дужу причу у свом следећем броју.

■ Ј. Стевановић ■

МАРТ 2015.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ДАРОВИ И ДАРОДАВЦИ
аутори Ана Томић
Весна Бижић Омчикус, Александар Келић

КОНЦЕРТ

6. 3 | 18.00 ВЕЧЕ КЛАСИЧНЕ ГИТАРЕ

Сава Божиновић, гитара

14. 3 | 18.00 ЕХО, Камерни ансамбл

„Impressionato“

20. 3 | 18.00 У СУСРЕТ ПРОЛЕЋУ

Наташа Тасић Кнежевић, сопран

Саша Кнежевић, клавир

ОТВОРЕНА ВРАТА

7. 3 | 12.00 (откупљено)

14. 3 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

26. 3 | 19.30 Бранислав Нушић

ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА

у извођењу драмског уметника

Зорана Ћосића и Нине Ћосић (обоа)

27. 3 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД

ЉУБАВИ по роману Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње Јауковић

Музеј Народного позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

БОГ ТЕ МАЗО – 1111. ПУТ

Поводом 100 година од рођења Бранка Ћопића, глумац и директор Шабачког позоришта Зоран Карајић је 25. фебруара у Музеју Народного позоришта извео монодраму „Бог те мазо“. Те вечери, ова представа коју је по мотивима Ћопићевог романа „Осма офанзива“ режирао Тома Курузовић, одиграна је 1111. пут. За улогу Пепе Бандића, Карајић је добио престижну Награду Удружења драмских уметника Србије, као и Награду за најбољег глумца на Фестивалу малих сцена у Сарајеву.

М. Б.

ДАРОВИ И ДАРОДАВЦИ

Изложба „Дарови и дародавци“, коју је приредила Ана Томић у сарадњи са Весном Бижић Омчикус и Александром Келићем, отворена је 9. фебруара у Музеју Народного позоришта у Београду. Постава је својеврсни омаж досадашњим дародавцима и њиховим поклонима, а има за циљ и да инспирише и друге потенцијалне дародавце и добротворе да обогате збирку овог младог Музеја.

Публика ће до средине маја моћи да види поклоњене предмете и прочита приче Бисерке Цвејић, Мире Ступице, Радмиле Бакочевећ, Бреде Калеф, Милице Зајцев, Мирјане Теодоровић Јанчић, Гордане Ђорђевић Денић, Дине Борозан, Елеоноре Хрушке, Гордане Куић, Мирјане Чангаловић, Оливере Викторовић Ђурашковић, Слободанке Прибаковић Костић, Татјане Ријавец Ђурчић са супругом Милорадом Ђурчићем, Владислава Бобића, Димитрија Марића, Душана Ђоковића и Горана Марковића.

Р. П. Н.

ЛУБИЛЕЈ И РОЂЕНДАН „ВЕЛИКЕ ДРАМЕ“

Још једно незаборавно вече „Шарган“ је наш

Било је то још једно вече за памћење. Слично као и на претходних 199. извођења. Препуна сала, аплаузи на отвореној сцени, овације на крају представе, узвици „браво“ са свих страна... Од партера, до треће галерије! Публика на ногама, у трансу. Клања се глумцима, глумци се клањају публици. Импресивна слика која се не виђа баш тако често у нашим позориштима... Био је то тек делић атмосфере која се могла видети у недељу, 22. фебруара, током и на крају 200-тог извођења „Велике драме“, уприличеног тачно на 13. годишњицу од премијере.

„Било је ово још једно незаборавно вече. Од првог дана сам знао да је представа одлична, да ће бити дуговека и да ће имати овакву рецепцију код публике. Када се у нешто што се зове позоришна представа кроз процес рада утка одређена врста емоционалности и те неке добре енергије, као што је овде био случај, онда се унапред може знати да је она осуђена на успех“, рекао је писац и редитељ Сениша Ковачевић за Позоришне новине непосредно по завршетку представе.

Током 13 године, неминовне су биле бројне измене у подели, привремене или сталне. Неки млади глумци су своје улоге прерасли па су их заменили млађи, неки су играли и играју више улога, а неки су представу играли до последњег даха – „стуб носач“ (као што је једном сликовито рекла Љиљана Благојевић), незаборавна Ружица Сокић, играла је улогу Тијане све до смрти, 19. децембра 2013. Два дана касније, „Велика драма“ је одиграна у њену част...

Троје од четворо глумаца који су одиграли свих 200 представа говоре за Позоришне новине:

„Велико хвала Сениши и свака му част на храбрости да једног младог човека, као што сам у том тренутку био ја, узме у поделу и повери му главну улогу за коју сам добио Стеријину награду. Такође, хвала му што је и толико младих глумаца, мојих колега, окупио на једном месту и пружио им шансу.

У представи са више од 50 извођача, током свих ових година је наступио изузетно велики број глумаца. Само четворо је одиграло свих 200 представа: Љиљана Благојевић, Вук Костић, Танасије Узуновић и Бранислав Томашевић.

Наравно, хвала и публици која је свих ових година била уз нас. Ово је велико и значајно дело за нас и наш народ, из којег се могу извући поуке из прошлих времена за нека будућа поколења“, поручио је Костић, који је имао само 21 годину када му је Ковачевић понудио да игра лик Милорада Вучића Челног.

„Верујем да тајна успеха лежи у одличном тексту и режији, као и

одличној проблематици којом се представа бави. Ретко се и у светским позориштима, а камоли код нас, догађа да драмска представа са толико глумаца доживи 200 извођења. То нарочито добија на важности када се узме у обзир да је ово ‘тродомо’ позориште и Драма има месечно свега десетак термина за играње“, нагласила је Љиљана Благојевић, тумач улоге Видосаве Вучић.

Танасије Узуновић је подсетио да је „Велика драма“ настала у време управничког мандата Љубивоја Тадића и оценио да је то био један од успешнијих периода у раду Народног позоришта. Он сматра да успех представе, пре свега, лежи у чињеници да публика жели да са сцене чује истину: „Велики човек и сјајни руски уметник Никита Михалков је рекао: ‘Не знам како смо дозволили да нам се догоди Октобарска револуција’. Ја се, као грађанин ове земље, питам како смо дозволили и како нам се десило да имамо три војске које су се убијале? Како нам се, поред свих недаћа које су нас задесиле, догодио братоубилачки рат? Сениша се бави тим проблемима и поставља нека питања на која, мислим, ова представа даје неки одговор. То је оно што публику интересује; да види узроке и корене зла“, сматра Узуновић.

У свим истраживањима о најгледанијим комадима, „Велика драма“ је увек високо котирана на листи, а на разним интернет форумима, према мишљењу публике, и данас је једна од најмилијенијих представа. Од премијере, 22. фебруара 2002, овај четворочасовни спектакл је на матичној сцени и гостовањима видело око 100.000 гледалаца. За крај, ево још једне занимљиве статистике – током протеклих 13 година, у ансамблу „Велике драме“ је рођено више од 20 беба.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ: ЉУБОМИР СИМОВИЋ

Универзална прича о патњи као стојеру човековог идентитета, коју је Љубомир Симовић пре нешто више од четири деценије насловио „Чудо у Шаргану“, недавно је, први пут, изведена у Народном позоришту. У његовом кабинету, смештеном на првом спрату САНУ-а, неколико дана уочи премијере одржане 20. фебруара на Великој сцени, разговарали смо са угледним академиком, песником и драмским писцем за Позоришне новине о његовим „везама“ са људима са друштвене маргине, о фикцији и стварности, похлепи, истини, нашим усудима, сновима...

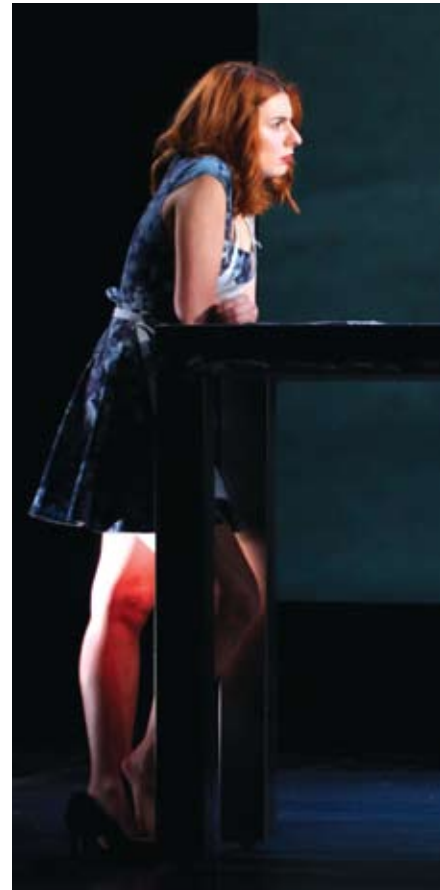
У историји српске драме, „Чудо у Шаргану“ је означено као поетско остварење које снажно инспирише редитеље и глумце. Шта је Вас инспирисало да га напишете?

Било би ми мало тешко да се сетим шта ме је за нешто инспирисало пре две или три године, а камоли шта ме је инспирисало пре четрдесет година. Знао сам да сам тада обилазио, да тако условно кажем, београдске фавеле (приградска нехигијенска насеља урађена од картона, дасака, лимова...) и да сам после тога написао поему „Субота“, јер ме је интересовао тај свет са крајње периферије. У тој поеми, у којој мене нема као песника, говоре само ти људи које ја видим и замишљам у тим импровизованим кафаницама. У међувремену, родила ми се идеја о „Чуду у Шаргану“ и тако сам, из те поеме, на најприроднији начин, прешао у драму. Редитељ Жељко Орешковић, који је у Народном позоришту режирао праизведбу моје драме „Хасанагиница“, режирао је „Суботу“ у Театру поезије. То је била веома лепа и жива представа. Са „Чудом у Шаргану“ је већ била друга ситуација, много компликованија.

У ком смислу, зашто?

Зато што се у том свету појављују неки неочекивани људи, неке неочекиване личности. Прво, ту је један тајанствени просјак, а по нашем народном веровању, кад вам се појави неки просјак, морате бити опрезни са њим, јер је врло могуће да је он неки прерушени Бог. Осим њега, ту се појављују и двојица ратника из Првог светског рата који су стрељани наводно због дезертирања и издаје, иако су се они борили на прави начин и жртвовали се. На праизведби у Атељеу 212, 1975. године у режији Мире Траиловић, њихова појава изазивала је највећа политичка по-

дозрења. Многи су се питали откуд сад српски ратници из Првог светског рата и шта они ту траже... На Стеријином позорју исте године, после извођења представе, један позоришни критичар, иначе мој колега писац, напао ме је у тексту под насловом „Неприхватљива метафора“. То је било такво време. С друге стране, сећам се да се Михиз, који је био стари опозиционар, буквално наслађивао неким стиховима и реченицама из „Чуда у Шаргану“. Многи су у реченици: „С ње се види далеко, као са лађе“, препознавали Броза. Једно време владала је атмосфера очекивања да представа чак буде забрањена. И Стане Доланц је једном дошао да погледа „Шарган“.

Тадашњи потпредседник Савезне скупштине питао ме је шта ми је требало да доведем војнике обучене у српску униформу. Одговорио сам му да нисам могао да их обучем у униформу Шведана или Норвежана. Срећом, све се то некако савладало, представа је добро пролазила код публике, а на репертоару се одржала чак 16 година.

У међувремену, овај комад чија се радња дешава шездесетих година прошлог века у кафани „Шарган“ надомак Београда, постао је култни, а свако његово позоришно читање кроз сензибилитет различитих генерација, велики изазов. Шта је у њему данас, овог тренутка, огледало нашег друштва?

Руку на срце, ја нисам најкомпетентнији да одговарам на то питање. Нека на њега одговарају они

е огледало

који ту драму данас постављају на сцену. Нека нам они откривају које везе виде са нашом данашњом ситуацијом и оним што пише у тој драми. Оно што ја, као писац, могу да кажем, то је да се један драмски, литерарни текст никад не пише само за данас. Јер, ако се пише за данас, он је мртворођен. Сваки позоришни литерарни текст требало би барем да буде, ја не кажем за свој текст да он јесте то, велика мрежа у коју током година и деценија могу да се упецају и неке, да се сликовито изразим, неочекиване рибе.

Савинова адаптација и режија фокусиране су, пре свега, на социјално безнађе и његове последице...

Та тема сигурно јесте неки налог времена у овом тренутку. Ја сам пре двадесетак година са задовољством одгледао његову прву режију „Шаргана“ у Српском народном позоришту у Новом Саду. То је била жива, актуелна и, на неки начин, провокативна представа у којој се он све време, ипак, кретао у границама онога што је написано. Надам се да је то случај и у овој прилици. Ако смем то да кажем, мислим да овога пута није било тешко наћи везу између несрећних, неостварених, безнадежних људи које срећемо данас на сваком кораку и оних које сам ја шездесет и неке – када се радња догађа – видео 1973. и 1974. године, када сам ту драму писао.

Овај комад може да се сагледава на много начина, да се ракурс помера од теме до теме.

Једна од великих тема којима сте се у њему бавили је и похлепа. С тим у вези, неминовно се намеће и питање – да ли је наш народ оболео од похлепе?

Не може се ништа општавати. Када се ради о овим личностима из кафана „Шарган“, они сањају да остваре неке елементарне услове за живот. Њихов највећи проблем је углавном самоћа, усамљеност. Није случајно да сањају ону основну јединицу која се зове породица. Они не могу да остваре ни ту своју, најелементарнију жељу, а камоли нешто друго. Похлепа се појављује код два лика који се баве политиком. Мислим да је то нешто што не би требало да представља изненађење ни за вас,

и у односу на те тачке на којима има много моћи и новца, али није периферија у односу на звезде. Дакле, човек и на тој такозваној периферији, под одређеним околностима, може да крене увис. Ако не би било тако, онда би живот био страшнији, црњи и трагичнији него што нам се чини. Јер, ипак, на том нивоу, кад погледамо целу планету, живи највећи број људи. Тај највећи број људи, укључујући пре свега оне на најнижем нивоу, који немају никакве шансе, ако им се посрећи, ако покушају да траже, могу да нађу неку стазу која ће да их издигне изнад тог нивоа и да се, метафорички и условно речено, приближе неким звездама.

До које мере су ови ликови фиктивни, а од које су стварни?

Често знам да узем неке књиге које сам давно читао, па онда ишчитавам оно што сам у њима исподвлачио. Пре неколико дана, у књизи „Човек без својстава“, подсетио сам се реченице у којој пише да оно што је само замишљено није мање стварно од онога што постоји, односно оно што не постоји није мање стварно од онога што постоји. Сличне изјаве могу да се нађу и код Достојевског, Гомбровича... Према томе, ово што ја вама говорим, није само из моје главе. То је једно искуство до кога долазе људи који се баве писањем. Они стварају ликове који некад могу да изгледају фиктивно, а некад реално или нереално. Једном сам, ако смем то да кажем овде, рекао: „И уметност је стварност“. Дакле, све што се и у тој сфери уметности појави, можемо третирали као најстварнију стварност, или чак и више од тога – као неки екстракт стварности.

Паралелни ток радње прати причу о двојници ратника из Првог светског рата, који, мада одавно мртви, и даље трагају за правдом и тако стижу у данашње време. Колико је нама, као једном малом народу, тешко да бранимо своје истине?

Малом народу је све тешко, а поготову да брани своје истине. Пресуде су увек у рукама јаким, моћних и великих, и ту је тешко сачувати, пласирати, доказати и одбранити своју истину. Наравно, то не значи да од ње треба одустати. Али, пре свега, морали бисмо сами са собом да будемо начисто шта је то наша истина, тако да знамо шта бранимо.

Ратови, патње, несреће... последњих стотинак година, то је постало нешто као наш усуд?

Можда бисмо и могли да се ослободимо тога, кад би то за-

Инспирише ме све што видим и што чујем. Писање је процес који се не састоји само из буквалног исписивања папира. Оно је стварање нечега и ту има много облика. То је посао који се не прекида ни у сну. У неко своје време, водио сам чак и дневник снова који сам објавио под насловом „Сневник“. У њему сам снове третирао као неку врсту стварности која нам није лако доступна за разумевање, али је бар добро да на њу обратимо пажњу. Ако хоћете да се бавите писањем и да стварате неке драмске ликове, морате да слушате и посматрате све око себе. Кад идем улицом, мени не промакне ни један излог. Гледам их и као неку мртву природу – сликарску, или као неку малу сценографију. Са друге стране, сваки човек кога сретнете, може да вам да неку информацију о себи коју можете да уградите у неки од тих, како малопре рекосмо, фиктивних ликова и потом да га, помоћу неког ко је прошао поред вас, направите стварнијим и убедљивијим.

висило само од нас. Али, од нас ништа од тога не зависи. Ево сада, на истоку Европе имамо један неочекивани ратни сукоб који многи покушавају да угасе. Многи они који га гасе можда га, иза кулиса, потпаљују и зато ми не знамо какве ће размере и облике да добије и ко ће све у то да буде увучен. То не може да зависи ни од нас, ни од Хрвата, ни од Мађара, Румуна, Грка... Зна се од кога то зависи.

Поједини ликови у Вашим драмама, нарочито у „Хасангиници“ и „Чуду у Шаргану“, у потрази за зрном постојаности досежу до сазнања да је суштина живота умети трпети и знати живети са сопственом муком која нам отвара очи и чини нас људима. Утисак је да сте патњу, нарочито у „Шаргану“, уздигли до симбола?

Надам се да јесам. Један од јунака „Шаргана“ каже, отприлике, да патња и несрећа ипак дођу да нас нечему науче. И, наравно, ако смо паметни, ми ћемо од тога што нас је погодило, извући неки закључак, који ће нам помоћи да превладамо неке нове несреће и патње које нас очекују.

Ако је кафана „Шарган“ шездесетих година била острво одбачених на периферији Београда, у шта је „еволуирала“ данас, неколико деценија касније?

Такве људе или можда још несрећније, можете наћи чим изађете на улицу. Има их на Зеленом венцу, Железничкој станици... Не морате да идете далеко од центра Београда. Они су увек ту и, нажалост, бојим се да ће их увек бити. Политичари нам стално обећавају некакве промене, а онда одлажу рокове када ће се њихова обећања реализовати. Она се, нажалост, скоро никад и не реализују. Онда дођу неки други политичари, који на неким изборима смене ове претходне, и све опет почне испочетка, са истом причом, истим обећањима, истим одлагањима. То се тако већ дуго врти у круг. Ми смо се много надали и очекивали од промена 5. октобра, јер смо до тада имали, бар смо веровали и надали се да имамо, неку алтернативу. Знали смо кога је требало скинути. Надали смо се да ће после тога доћи неко ко ће ствари у нашој земљи да окрене у другом правцу. Али, није. Оно што сам рекао негде, можда 2001. или годину-две касније, могу да кажем и данас. Имали смо пети, али не и шести октобар. Он још увек чека.

■ Микојан Безбрађица ■

ДОБИТНИК НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“, БИСЕРКА ЦВЕЈИЋ

Част и привилегија за Београд

Примадона Опере Народног позоришта у Београду и професор емеритус Бисерка Цвејић добитник је Награде „Доситеј Обрадовић“ за животно дело, за 2014. Тако је одлучио жири који су чинили: проф. др Војислав Јелић (председник), проф. др Славко Гордић, др Марко Недић, проф. др Драган Симеуновић и проф. др Мирко Васиљевић.

Награда јој је уручена прошле суботе, 21. фебруара, на Великој сцени Народног позоришта. Свечаност проглашења победника режирала је Ивана Драгутиновић Маричић, а учествовали су солисти опере, некадашњи студенти госпође Бисерке Цвејић, Оркестар Народног позоришта под управом маистра Дејана Савића и студенти друге године глуме Академије лепих уметности у класи професора Божидара Ђуровића и Хаци Ненада Маричића. Програм је водила драмска уметница Рада Туричин.

Гспођа Бисерка Цвејић је позната и призната у земљи и свету као врхунски музички стваралац и вокални педагог. Попут Доситеја, вратила се, након у иностранству проведене младости, у родну земљу и посветила јој сву своју стваралачку енергију, проносећи потом најчувенијим светским музичким сценама не само славу свога талента, већ и глас о својој земљи и Београду у којем је провела најплодније деценије свога живота (из образложења жирија).

Награду, коју додељује Задужбина „Доситеј Обрадовић“ уз подршку Министарства културе и информисања, Народне банке Србије и Народног позоришта у Београду, а која се састоји од плакете са ликом Доситеја Обрадовића, повеље и новчаног износа, лауреаткињи је уручио Радомир Путник, књижевник и председник Управног одбора Задужбине „Доситеј Обрадовић“.

Необично богату каријеру ове уметнице обележило је, да помемемо бар најважније, десет година у Опери Народног позоришта, осамнаест у Бечкој државној опери (само ту је остварила 25 улога и више од 370 сценских наступа), три у Опери ХНК у Загребу; па Метрополитен, Скала, Ковент Гарден, Бољшој театар,

веронска Арена, напуљски „Сан Карло“, Театар „Колон“ у Буенос Аиресу... Антологијске креације Вердијевих хероина – Амнерис у „Аиди“, Ацучена у „Трубадуру“, Еболи у „Дон Карлосу“... Незаборавна Кармен. Изванредне водеће мецосопранске роле у „Вертеру“, „Самсону и Далили“, „Адријани Лекуврер“, „Хофмановим причама“, „Валкирама“, „Тристану и Изолди“... А потом: двадесет година на Факултету музичке уметности у Београду и на Академији уметности у Новом Саду где је била професор соло певања; неколико година на месту руководиоца оперских студија у Народном позоришту, на Академији БК, у Опери и театру „Мадленианум“; најзад, звање професора емеритуса које је стекла 2011...

Поред свега овога, Бисерка Цвејић је и донатор Музеја Народног позоришта у Београду. Случај је хтео да је у просторијама Музеја баш сад у току изложба под насловом „Дарови и дародавци“, на којој се, између осталих експоната, могу видети и накит и појас који је Бисерка Цвејић носила као Амнерис у „Аиди“, а које је поклонила Музеју. Доносимо одломке њене приче која је објављена у каталогу ове поставке:

„Рођена сам 1923. у Далмацији, али кад сам имала две године мој

отац, који је био морнар, кренуо је у Белгију, ради боље зараде, и цела породица пошла је с њим. Имала сам тешко детињство: тата је радио као рудар, а мама је прала и пеглала веш других рудара, који су живели у истој кући где и ми. Ту се увек певало и ја сам певала са њима. Расла сам уз далматинске песме, певала сам у цркви, па и на улици да бих зарадила коју пару. У цркви сам певала 'Аве Марију' и оргуљаш је запасио мој глас; имала сам баш од Бога дар – ноте уопште нисам знала. Једног дана је дошао код нас да би разговарао с татом и предложио ми да се за мене спреми стипендија да бих учила певање, али мој тата, неписмен и конзервативан, одбио је,

Кида је, сасвим млада Ки неiskusна, без пробе „ускочила“ у захтевну улогу Амнерис у Бечкој државној опери, чувена, велика певачица Биргит Нилсон, која је певала Аиду, рекла је: „Узмите ову малу, она је прави бисер“. Следеће године је постала стални члан ове значајне оперске куће.

јер у то време, за њега, певачице су биле само жене лаког морала. Кад је мени било деветнаест година, тата је погинуо у руднику и остали смо мама, два моја брата и ја.

После рата, 1945. дошао је део фолклора 'Иво Лола Рибар' из Београда са којима је био и Чангаловић, заједно са октетом из Љубљане, и ја сам била одушевљена њима. Од тада сам само желела да дођем у

Југославију. Нисам ја тада знала ни шта су Срби, ни Далматинци, само сам хтела у Југославију. Нисам ни знала да су у то време људи бежали из Југославије због комунизма; ја

нисам знала ни шта је комунизам... Стигла сам 1946, у сиромаштво и

јад... Одвели су ме у 'Лолу Рибар', што сам ја и желела. Ту су ми понудили стипендију за оперу, а ја нисам знала ни шта је опера. Мислила сам да је то нешто фантастично и романтично, али кад су ме одвели на 'Боеме', опера ми није била лепа – певали су за мене неприродно па сам мислила да се деру и то ми се није допало. Ипак су ме натерали да се спремам за аудицију... Спремао ме је маестро Бајшански, а аудицију сам имала код Ријавца... Богдану Бабићу имам да захвалим што ме је увео у Народно позориште, са дозволом Оскара Данона. Он ми је све припремао. У почетку сам певала у 'Коштани' и мање улоге, а 1954. дипломирала сам Шарлотом у 'Вертеру'... До 1960. сам певала у Народном позоришту, а онда је кренула светска каријера... Волела сам Амнерис и Еболи. Костим у којем сам највише певала је поклон из Белгије, а накит је наручен из Египта. Поклонила сам га Музеју Народног позоришта у Београду јер ту сам почела, мене је београдска публика јако волела; љубав из публике увек се осећала. Имала сам овде и дивне колеге, као што су били Меланија Бугариновић, Валерија Хејбалова, Бахрија Нури Хацић, Жарко Цвејић, Станоје Јанковић и многи други. После каријере уживала сам док сам радила са Бором Поповићем у Оперском студију Народног позоришта.

Волим Београд! Ту сам провела најсрећније године. Опера Народног позоришта увек ми је давала куражи да идем даље, а београдска публика се не заборавља.“

Завршимо речима њеног колеге Владимира Јовановића, изговореним на свечаности уручења Награде: „Због њене шездесетогодишње врхунске уметничке и педагошке каријере, због значајних признања и награда које је добила код нас и у свету, међу којима је (од вечерас) и Награда 'Доситеј Обрадовић' за животно дело, због бројних наших и светских енциклопедија и лексикона у којима се налази њено име, као и због тога што је остала једноставна, природна, скромна и срдљачна упркос звезданим стазама којима се деценијама кретала, част је и привилегија за Београд, за њену вољену и њој најдражу београдску публику и за све нас, њене пријатеље, колеге, ученике, познанике и поштоваоце – што имамо Бисерку Цвејић!“

■ Јелица Стевановић ■

Далија Иманић: Склад уметничке игре осваја

З а Далију Иманић (1974), првакињу Балета Народног позоришта, никада се у породици није постављало питање шта ће бити њена будућа професија. Отац Мухамед Медо Иманић био је првак балетског ансамбла у Народном позоришту у Сарајеву и центени гост у Београду, а мајка Савка солиста-епизодиста, а доцније први педагог у Основној и Средњој балетској школи у Сарајеву, а затим, од 1993, и у београдској Балетској школи „Лујо Давичо“. Далија је детињство проводила у балетској сали, учећи тајне ове игре од мајке и оца, а све представе је одгледала иза кулиса сарајевске позорнице. Затим је 1992. завршила Балетску школу у Београду и одмах је ангажована у београдском Балету. Своју прву улогу, Шут у „Лабудовом језеру“, одиграла је у Народ-

ном позоришту лаконог, технички без замерки, уз много младалачког шарма. Звање солисткиње добила је 2000, а првакиња је постала 2004. године.

У Далијином солистичком репертоару биле су улоге у балетима „Жизела“, „Дон Кихот“,

„Лабудово језеро“, „Љубав чаробница“, „Пакита“, „Александар“ и опери „Фауст“. Главне улоге игра у балетима „Сан о ружи“, „Кавез“, „Успавана лепотица“, „Доктор Цекил и мистер Хајд“, „Ромео и Јулија“, „Ко то тамо пева“, „Бајадера“, „Жизела“... У интерпретацијама ових улога, Далија испољава веома прецизну виртуозност класичног балета, коју opleмњује искреним емоцијама, што њеној игри даје примеран склад. Радећи са педагозима и репетиторима Зојом Беголи, Милицом Јовановић која ју је веома студиозно припремала за такмичење у Варни 1994. (ушла је у други круг), а у последње време са Константином Тешеом који јој је претходно био изузетно поуздан и инспиративан партнер, Далија је играчку каријеру развијала узлазним путем.

Креирање сваке нове улоге је процес који траје и само када замисли кореографа ускладим са својим виђењем играчких задатака у којима морам да се осећам добро и да пружим искрене емоције, може да се очекује успех.

Највеће уметничке домете је досегла играјући улогу Младе у данас већ култном балету „Ко то тамо пева“ у кореографији Сташе Зуровца, у коју уноси искрена осећања којима се због хуморности наивне бојажљивости мора веровати, као и Доли у балету „Доктор Цекил и мистер Хајд“ Владимира Логунова (кореографа са којим је остварила изванредну сарадњу у многим представама). У том балету је, са партнерима, успешно остварила кореографове замисли усковитлане игре набијене негативним емоцијама.

Награде нису изостале: Похвала Народног позоришта за улоге Виле Брилијант и Плава птица у „Успаваној лепотици“ (кореограф В. Логунов), 1995, а

као чланица извођачког тима балета „Ко то тамо пева“ добила је два признања – Награду града Београда за музичко-сценско стваралаштво 2004, као и Награду „Димитрије Парлић“ 2005.

Од бројних гостовања са матичним ансамблом, са поносом се сећа гостовања у Колумбији, где су сва извођења праћена овацијама. Самостално је гостовала у „Жизели“ (у СНП-у у Новом Саду, 1996. и Народном позоришту у Сарајеву 2002), у представи „Чекајући небо“ (Мало позориште „Душко Радовић“, 1996), на Гала концерту поводом 50-годишњице сарајевског Балета 2000, као једини учесник из Србије, те у балету „Одисеј“ (Риалто театар, Лимасол на Кипру), 2004. У Камерној опери „Мадленианум“ је играла у балетима „Либерабенд“ 2002. и „Амадеус“ 2006.

Далија Иманић са успехом сарађује са Балетском школом „Лујо Давичо“ где је професор предмета „репертоар класичног балета“. У педагошком ангажовању она види наставак свога учешћа у даљем развоју наше уметничке игре.

(наставиће се)

Од антике до Брехта – а све мање новца

П очетком 1982. године Ерих Декер је са стилем и укусом opleменио амбијент сцене Театра „Круг 101“, у којем се играла „Вергилијева смрт“ Хермана Броха, представа коју је драматизовао и сценски уобличио Душан Михаиловић, а нацрте костима дала Љиљана Орлић. Критичар Радио Београда Дејан Пенчић-Пољански у свом тексту „Вергилијева смрт“ од 29. јануара, истакао је да су „сценографија Ериха Декера и сам простор Круга 101, као ретко кад, чинили прикладан оквир за казивање овог текста“.

Редитељ Душан Михаиловић и сценограф Ерих Декер су сарађивали на још једној представи, „Ифигенија на Тавриди“ Ј. В. Гетеа, којом је обележена 150-годишњица рођења писца. Премијера је била 18. маја 1982. на малој, камерној сцени Народног позоришта у Земуну. У најави премијере, редитељ образлаже свој приступ делу: „изуев митске теме савремених значења ово није антички комад, чак ни у формалном смислу, јер нема хорове, већ је дело о

узнемиреном свету опасних противуречности“ (Политика, 18. мај 1982). У том контексту је и декор прављен од кулиса, завеса и нешто папирнатих трака. Критици се ово није допало: „Редитељска немоћ артикулације, било да је

Био је веома поносан Бито су њега, Немца, позвали да ради сценографију за свечану академију поводом тако великог и важног јубилеја као што је била 70. годишњица стварања Југославије.

реч о идејном концепту представе било о сценском обликовању материјала, очигледно се пренела и на остале ствараоце: сценографа Ериха Декера, чији је декор представљао амбијент за естрадни програм, костимографа Мирјану Марковић чије су креације примерније луткама него живим глумцима...“ (Авдо Мујчиновић, Политика експрес, 20. мај 1982).

Творци представе „Кабаре код Бертолта Брехта“, преводилац и аутор адаптације Слободан Глумац и редитељ Зоран Тасић,

Кофер наше мајке, 1983.

позвали су Декера да им дочара кабаретски простор из 20-тих година 20. века. Декер је своје сценографско решење сложио у доста чудан старински аутомобил, који улази на сцену уз јаку буку и светлост. Онда га глумци раставе на делове од којих склапају

амбијент кабареа, где један седе за клавир, други одлазе за шанк и тако редом. Позоришни критичари су веома позитивно оценили ову креацију. Премијера је била 9. октобра 1982, на сцени Театра „Круг 101“, у костимима Љиљане Орлић и оригиналном музиком (аутори К. Вајлд, П. Десау, Х. Ајзлер, транспозиција Рафајло Блам).

У наредне две године Декер ствара декор за две представе.

Премијера „Кофера наше мајке“ Видосава Стевановића, у режији Градимира Мирковића и костимима Љиљане Орлић, била је 8. фебруара 1983. на сцени Театра „Круг 101“. Балетски колаж под називом „Позив на игру“ је премијерно изведен тачно годину

дана касније, 19. фебруара 1984. Аутор идеје и кореографије је била Темира Покорни, избор музике је начинио др Бошко Анђелковић, а избор костима Божана Јовановић. И овом приликом творци представе били су суочени са недостатком материјалних средстава, те се декор свео на оно што се имало у фонду.

Од 1984, Ерих Декер обогаћује своје сценографско искуство осмишљавањем декора за разне концерте и пригодне свечаности. Међу њима су „Свечани концерт“ поводом 40-годишњице од прве премијере у ослобођеном Београду (1984), „Свечаност обележавања стваралаштва Димитрија Давидовића“ (1985), „Концерт чланова Народног позоришта у корист Друштва Србије за борбу против рака“ (1986), „Ако памтиш, човече, усправи се“ – свечана академија поводом 70 година од стварања Југославије (Сава центар, 1988). Том приликом је поново сарађивао са Антонијем Ђурићем који је био аутор текста прославе и редитељком Цисаном Мурусидзе.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

МАРТ 2015.

недеља 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 01	понедељак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 02	уторак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 03	среда 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 04	четвртак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 05	петак 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА опера Светислава Божића 06	субота 19.30 САЛОМА опера Рихарда Штрауса 07	недеља 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 08	понедељак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића 09
уторак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 10	среда 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“	среда 19.30 ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија 11	четвртак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 12	петак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 13	субота 19.30 ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаэтана Доницетија 14	недеља 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“	недеља 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића 15	понедељак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 16
уторак 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА опера Светислава Божића 17	среда 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 18	четвртак 20.00 ПРОСЛАВА 80 ГОДИНА ГРАДСКЕ БОЛНИЦЕ, ЗАДУЖБИНЕ НИКОЛЕ СПАСИЋА	петак 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С.Никачевић / С.Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 20	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 21	недеља 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 22	понедељак 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 23	среда 19.30 АТИЛА опера Ђузепе Вердија 25	четвртак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 26
петак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 27	субота 19.30 ТОСКА опера Ђакомо Пучинија 28	недеља 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА / ПРЕМИЈЕРА	понедељак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА / ПРЕМИЈЕРА БЕОГРАДСКИ ФЕСТИВАЛ ИГРЕ, балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 30	уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 31	среда 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 01	четвртак 19.30 ОСТАВИТЕ ПОРУКУ или БЕГУНЦИ драма Виде Огњеновић, гостује СНП, Нови Сад 02	петак 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 03	субота 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 04

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

недеља 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Ђорђе Макаревић ОНИ / Дејан Коларов БЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 01	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 02	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 03	среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 04	четвртак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 05	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 06	субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 07	недеља 20.30 НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа 08	уторак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасјевића 10
среда 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 11	четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 12	петак 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 13		субота 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 14	недеља 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 15	понедељак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 16	уторак 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 17	
среда 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 18	четвртак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 19	петак 20.30 ТАШАНА драма Борисава Станковића, гостује НП „Бора Станковић“ из Врања 20	субота 12.00 ПЕСНИЧКО ПОДНЕ поводом Светског дана поезије, у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“ 21	субота 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 21	недеља 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 22	понедељак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 23	уторак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 24	среда 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 25
петак 20.00 КОНЦЕРТ АНСАМБЛА DUO MODERATO 27	субота 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 28	недеља 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 29	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 30	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 31	среда 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 01		петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕМИЈЕРА М.Пелевић / С.Бештић, по мотивима романа Т.Бернхарда, копродукција 03	субота 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕМИЈЕРА М.Пелевић / С.Бештић, по мотивима романа Т.Бернхарда, копродукција 04

ДОГАЂАЈИ У МАРТУ

- 11.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“, у 12 часова, Велика сцена
15.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“, у 12 часова, Велика сцена
19.03. ПРОСЛАВА 80 ГОДИНА ГРАДСКЕ БОЛНИЦЕ, ЗАДУЖБИНЕ НИКОЛЕ СПАСИЋА, у 20 часова, Велика сцена
20.03. ТАШАНА, драма Борисава Станковића, гостује Народно позориште „Бора Станковић“ из Врања, Сцена „Раша Плаовић“
21.03. ПЕСНИЧКО ПОДНЕ, поводом Светског дана поезије, у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
21.03. СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН, опера Ђ.Росинија, први пут у улогама Розине и Фигара - Невена Матић и Драгутин Матић, Велика сцена
27.03. КОНЦЕРТ АНСАМБЛА DUO MODERATO, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
30.03. СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА / ПРЕМИЈЕРА - У ОКВИРУ БЕОГРАДСКОГ ФЕСТИВАЛА ИГРЕ, балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда, Велика сцена
02.04. ОСТАВИТЕ ПОРУКУ или БЕГУНЦИ, драма Виде Огњеновић, према мотивима романа „У старини име му беше Хемус“ Борислава Чичовачког, гостује СНП, Нови Сад, Велика сцена
04.04. МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕМИЈЕРА, ауторски пројекат Маје Пелевић и Слободана Баштића, по мотивима романа Томаса Бернхарда, копродукција са Културним центром Панчева, Сцена „Раша Плаовић“
05.04. ФИНАЛНИ ИЗБОР ЗА „MISS TOURISM SERBIA“, у организацији Туристичке организације Србије, у 20 часова, Велика сцена
06.04. ПОСТМОДЕРНИ КАБАРЕ ДОБРОГ ВОЈНИКА ШВЕЈКА, А.Лукач по мотивима Ј.Хашека, гостује Шабачко позориште, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У МАРТУ

- 10.03. БИЗАРНО | Шабач
22.03. ДЕРВИШ И СМРТ | Беч, Аустрија
31.03. СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА | Студентски град

ЦЕНТАР САВА

- 29.04. ДОН КИХОТ, балет Лудвига Минкуса,
ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ИГРЕ - гостују Ана Циганкова,
примабалерина Националног балета из Амстердама и
Метју Голдинг, првак Краљевског балета из Лондона

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946

Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавачка Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180